

Ágh István

Ennyi csalódás után

Ennyi csalódás után
van-e valami vigasz?
jéghideg, mint január,
ez a naptári tavasz,

újévi nárcisz virult
hőkölő cipőd előtt,
farsangoló március
végén kezdődött a böjt,

érvényes-e, ami van,
a valóság igaz-e?
véletlen, akár a baj,
vagy már a kor szelleme?

Gerjesztője közönyös,
Teremtő nélküli ég,
ki mondja meg, mi a bűn,
ha a jó semmit sem ér?

Erénynek fogják föl itt,
mi ott gaztettet jelent,
lényegük jegyét sütik
egymásra mint bélyeget,

amit gátlástalanul
ismétel az illető,
éppen annyira hazug,
amennyire hihető.

Nincs kérdés, csak felelet,
a szó egymást menti fel,
egyre felelőtlenebb,
csak hogy izgatóbb legyen,

ki az, aki mint a sas,
mennybe viszi nevedet?
Pokolba húz, ha akar,
észrevétlen ő leszel,

nincs elérhető helye,
lehet, hogy már nem is ő,
hát nem abba hal bele,
amivel büntethető,

valami új fizika
titkos törvénye szerint,
mi itt helyes, ott hiba,
nincs a van és van a nincs,

ám kinn áll a napon a
húsvéti lángosfaló,
aranyszájú fogsora
tépi az ennivalót,

mindegy, kinek, s kicsoda
tartja ezt a közcsalást,
a tavasz szimbóluma
nem cáfolja meg magát.

Mire jött ez a sok ember

Mire jött ez a sok ember?
menyegzőre? temetésre?
bizonyára nem véletlen
ennyi vendég érkezése,

komolyak a mulatsághoz,
kegyelethez túl vidámak,
ahogy örül a rég látott
testvér a találkozásnak,

hasonlóság van közöttük
arcban, hangban, mozdulatban,
ezer esztendő áll együtt
köszöntésre a nyolcvannal,

nyolcvan esztendőből fonva
az a láthatatlan háló,
ami szeretetbe fogja
a szétszéledt rokonságot,

akik érte gyűltek össze
mindenfelől pár órára,
jöhetnének esküvőre,
miképpen búcsúztatásra,

négy nemzedék az időben
éppen nyolcvan évet fog be,
nincs már senki sem előtte,
mellette is csak mögötte,

mikor valami történik,
semmi sem úgy van egészen,
míg az ünneplőket nézi,
temetését látja élve.

